

A költemény halála

KÖNYVKRITIKA - LXIV. évfolyam, 41. szám, 2020. október 9.

Bartók Imre: Majmom, Vergilius. Műút Könyvek, Miskolc, 2020, 63 oldal, 2000 Ft

Ahogy a hangok áramlása tette univerzális tudatfolyammá Hermann Broch (bizonyos pontokon filozófiai költeménnyé váló) regényét, úgy a különböző szövegek Bartók Imre prózakölteményében is egyetlen szövegáramba olvadnak, ahol a beszélő sorsa „minden élő sorsa, de nem az én sorsom”. Kiszakadunk a térből („Brundisiumból további városok nyílnak”) és az időből (elérünk egy ember utáni, disztópikus világba). Miközben, a meghatározhatatlan hang útját követve, a kezdet és a vég felé haladunk, mintegy kifelé robbanásban és befelé zuhanásban, vakon tapogatódzva, a katasztrófa és az összeomlás után. Mi marad a csaknem teljes pusztulást követően? Marad egy hang, és egy utolsó (álom)kép: „hárman a szobában immár, erőre kapva jómagam, a halott Augustus, és a jövevény, majmocskám, ölében az egyetlen gondolattal”.